

AZ EGYHÁZ SZAVA

RÉSZLETEK VI. PÁL PÁPA „EVANGELII NUNTIANDI“ K. APOSTOLI BUZDÍTÁSÁBÓL (1967)

(1.) Az evangélium hirdetése korunk embereinek, akiket eltölt a remény, de ugyanakkor félelmek és aggodalmak is gyötörnek, nemcsak a keresztény közösséget, hanem az egész emberiséget szolgálja.

Krisztus Urunk megbízott minket testvéreink megerősítésével. Ez velejár hivatalunkkal, amelyben Péter utódja vagyunk (vö. Lk 22,32). Mindennapi gondunknak tekintjük (2Kor 11,28). Életünk és tevékenységünk feladata ez és pápaságunk első célja. Még nemesebb és sürgősebb ez a feladat, amikor az evangélium terjesztésében erősítjük meg testvéreinket. Így a mai megzavarodott és bizonytalan időkben lángolóbb szeretettel, buzgón és örömmel végezhetik munkájukat.

(15.) Az Egyház mint az evangélium hírnöke azzal kezdi munkáját, hogy először önmagának hirdeti az evangéliumot . . . Az Egyház az állandó megtérés és megújulás által hirdeti magának az evangéliumot. Ezáltal érdemli meg, hogy hallgassanak rá, amikor a világnak hirdeti.

Miután az Egyház meghallgatta az evangéliumot és küldetést kapott, ő is az evangélium hirdetésére küldi az embereket. Az üdvösség szavait adja ajkukra. Közli velük a rá bízott üzenetet. Ugyanazt a parancsot adja nekik, amelyet ő kapott, és az igehirdetésre küldi őket. Nem önmagukat, saját elgondolásukat kell hirdetniök (vö. 2Kor 4,5), hanem az evangéliumot. Nincs teljhatalma sem az Egyháznak, sem nekik arra, hogy tetszésük szerint használják fel. Egyszerű szolgálókként, teljes hűséggel kell továbbadniuk.

(65.) A Harmadik Püspöki Szinodus végén tartott beszédünkben nyíltan, atyai szeretettel szóltunk Péter utódjának szerepéről, mint az egyházak között fennálló egységnek és így az Egyház egyetemességének látható, élő és tevékeny elvéről. Hangsúlyoztuk súlyos felelősségünket is, amelyet megosztunk püspök testvéreinkkel. Változatlanul meg kell őriznünk a hitletéteményt, amelyet az Úr apostolaira bízott. Le kell fordítanunk minden nyelvre, de nem szabad megsérteni vagy megcsonkítani. Fel kell öltöztetni minden nép jelképeibe. Ki kell fejteni a hittudományos megfogalmazások segítségével, minden művelődés, társadalom és faj sajátos módján és eszközeivel. A hitnek azonban a teljes katolikus hitnek kell maradnia, amelyet az egyházi tanfőteknitély kapott és továbbad.

(66.) Tehát az egész Egyház hivatása az evangélium terjesztése, de a feladatok különfélék. A szolgálatok változatossága teszi széppé és gazdaggá az evangélium hirdetését. Röviden felemlítjük ezeket.

(67.) Krisztus akaratából Péter utódjának elsődrendű feladata a kinyilatkoztatott igazság tanítása . . . Az Egyház lelkipásztori kormányzásának teljes, legfelsőbb és egyetemes hatalma, amelyet Krisztus átadott az ő helyettesének, főleg abban áll, hogy a pápa gyakorolja a tanítás szolgálatát és küldetést ad másoknak az üdvösség jóhírének hirdetésére (LG 22).

(68.) Péter utódjával egyesülve az apostolok utódai, a püspökök, felhatalmazást nyernek a püspökké szentelés által arra, hogy az Egyházban tanítsák a kinyilatkoztatott igazságokat. Ők a hit tanítói.

(75.) Az Egyházban a Lélek új korszakát tapasztaljuk ma. A hívők mindenütt törekednek nemcsak arra, hogy jobban megismerjék és megértsék Őt, amint a Szentírás kinyilatkoztatja, hanem arra is, hogy nagy lelki örömmel átadják magukat neki és megnyissák lelküket érintésére. Nagy tömegekben jönnek hozzá és szívesen engedik, hogy működjék bennük. Nos, ha a Szentlélek oly fontos általában az Egyház életében, a legfontosabb az evangélium hirdetésének munkájában. Nem tarthatjuk véletlennek, hogy az evangélium hirdetése pünkösdkor kezdődött, Isten lelkének lehelletere.

(78.) A ránk bízott evangélium egyúttal az igazság szava is. Az igazság megszabadít (Jn 8,32), és egyedül az ad lelki békét. Ezt az igazságot várják el tőlünk az emberek, amikor hirdetjük nekik a Jóhírt: az igazságot Istenről, az emberről és titokzatos céljáról meg a világról. Kemény igazság az, ami után Isten Szavában kutatunk. Ismételjük, ennek a Szónak mi sem urai, sem szerzői nem vagyunk, hanem csak őrzői, hirdetői és szolgálói.

Az evangélium hirdetőjének tiszteletben kell tartania az igazságot. Annál is inkább, mert az igazság, amely után kutat és amit továbbad, kinyilatkoztatott igazság. Tehát több, mint a többi igazságok, kis része annak az eredeti igazságnak, amely maga Isten. Az evangélium igazi hirdetője tehát, saját magáról teljesen megfeledkezve, mindig csak az igazságot keresi, hogy továbbadja másoknak. Sohasem árulja el az igazságot, nem színlel azért, hogy tessenek az embereknek, kivívja csodálatukat, felkorbácsolja érzelmeiket, eredetinek lássék, vagy magára hívja figyelmüket. Nem veti el az igazságot. Nem ködösíti el a kinyilatkoztatott igazságot azért, mert hanyag vagy gyáva kutatni, saját kényelme vezéreli, vagy félelem szorongatja. Nem hanyagolja el tanulmányozását, hanem nagylelkűen szolgálja, ahelyett, hogy saját szolgálatába állítaná.

Mivel hívő nép lelkipásztorai vagyunk, szolgálatunk sürget, hogy őrizzük, megvédjük és továbbadjuk az igazságot, semmi károsodással vagy kockázattal nem törődve. Sok kiváló és szentéletű lelkipásztor nem egyszer hősiek példát adott nekünk az igazság ilyen szeretetére. Az igazság Istene elvárja tőlünk, hogy éber harcosai és odaadó hirdetői legyünk igazságának.

Ti tudósok valamennyien, akár teológusok vagytok, akár szentírásmagyarázók, akár történészek, az evangélium hirdetése rászorul fáradhatatlan kutatómunkátokra, szorgalmatokra és bölcsességekre az igazság továbbadásában.

Ezt az igazságot közelítitek meg tanulmányaitokban, de mindig felülmúlja az ember szívét, mert magának Istennek az igazsága.

Szülők és tanítók, a mai ellentmondások nehezebbé teszik munkátokat. Feladatotok, hogy segítsétek gyermekeiteket és növendékeiteket az igazság fölfedezésében, beleértve a vallásos és lelki igazságot is.

(79.) Az evangélium hirdetésének szolgálata megkívánja, hogy az evangélizáló testvérien, napról napra jobban szeresse azokat, akiknek hirdeti az evangéliumot. Pál apostol, minden igehirdető példaképe, mindnyájunk számára megjelölte a tennivalót a tesszalonikieknek írt szavaiban: „Annyira közel álltatok szívünkhöz, hogy nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is nektek akartuk adni” (1Tessz 2,8; vö. Fil 1,8). Miféle szeretet ez? Nem annyira a tanító, mint az apa vagy inkább az édesanya szeretete (vö. 1Tessz 2,7.11; 1Kor 4,15; Gal 4,19). Az Úr kívánsága, hogy ilyen szeretete legyen mindannak, aki akár az evangéliumot hirdeti, akár az Egyház építésén fáradozik.

AZ APOSTOLI HAGYOMÁNY FOLYTONOSSÁGA AZ EGYHÁZBAN AZ EGYHÁZATYÁK TANÚSÁGA SZERINT

Clemens Romanus (Római Szent Kelemen) Iréneusz tanúsága szerint (Adv. haer. III, 3,3, I. a továbbiakban) Szent Péter harmadik utóda volt Rómában: valószínűleg 92-től 101-ig volt Róma püspöke. A korintusi egyházhoz írt levele a korakereszténység legrégibb írása az Újszövetség után. Az egész levél (amely megfeddi a címzetteket a püspökséggel kapcsolatos viszálykodásért) fontos tanúságot tesz arról a tekintélyről, amelynek a római egyház kezdettől örvendett. Szemelvényünk különösen arra vet fényt, milyen fontos a püspököknek mint az apostolok utódainak hivatása.

Az apostolok az Úr Jézus Krisztustól kapták számunkra az evangéliumot, Jézus Krisztust pedig az Isten küldte. Krisztus tehát az Istentől jön, és az apostolok Krisztustól jönnek, — mindkét küldetés szép rendben az Isten akarata szerint történt. Az apostolok tehát feladatokat kaptak, az Úr Jézus Krisztus feltámadása bizonyossággal töltötte el őket, Isten szava megerősítette őket a hűségben, és a Szentlélekkel eltelve nekiindultak, hogy hirdessék az Isten országának eljövételét. Így vidéken és városokban hirdette az igét, az első megtértek közül egyeseket — miután léleekben megvizsgálták őket — megtettek püspököknek és diakonusoknak a jövődő hívők számára. (Majd az ószövetségi előképek bemutatása után így folytatja:) A mi apostolaink is tudták az Úr Jézus Krisztus révén, hogy a püspöki hivatal körül viták lesznek. Mivel pontosan előrelátták a helyzetet, azért tették meg a fentebb említetteket (püspököknek), és intézkedtek úgy, hogy haláluk után más kipróbált férfiak vegyék át szolgálatukat. (I. Epist. ad Cor. 42, 44)

Iréneusz, Lyon püspöke (kb. 140 — kb. 200) a gnosztikus tévtanítások ellen írt művében (*Adversus haereses* — eredetileg görög nyelven, de csak latin fordításban maradt fenn az egész mű) a szentírásból és apostoli hagyományból mutatja be az